

III ВЪГЛЕКОПАЧЪ

ВЪ БЕЗДНИТЪ, де мракъ лъхти
и лежи смъртъта въ засада,
глухо съ кирката си ти
къртишь чернитъ грамади.

Тѣ излизатъ на просторъ,
пакъ отъ слънцето облѣхнати,
къмъ далеченъ крѣгозоръ
трѣгватъ съ влакове задъхани.

Тѣ отиватъ по свѣта
да запалятъ жарки пещи,
да запалятъ срѣдъ нощъта
електрическитъ свѣщи.

А край тебе — тъмнина,
дебне те смъртъта въ засада.
Горе вѣе ведрина
отъ зеленитъ ливади.

Ти жадувашъ волността
на човѣкъ видѣлъ съ очитъ си,
колко жалка е смъртъта,
притаена въ дълбинитъ.

Ти жадувашъ въ тоя свѣтъ
чиста радостъ да прозвѣнне —
твойтъ удари кѣнтятъ
като викъ за земно слънце.